

Cuộc Thảm Sát

Ngô Tự Lập

Chúng tôi đang bơi thành vòng tròn, như một cách luyện tập. Thứ dung dịch nhầy nhầy, màu trắng đục và âm ẩm. Lúc ấy, bọn chúng tôi mới sinh được nửa ngày.

"Tối nay anh về sớm nhé"

"Ồ, để xem đã...dạo này bạn tôi tắm mặt mũi"

"Ừ, tối nay anh về sớm đây. Em nấu canh cua, anh về sớm kéo nguội"

Tôi vẫn bơi thành vòng tròn rồi quay ngoắt lại. Thú thật, tôi bắt đầu có cảm tình với người phụ nữ. Giọng cô ta thật hiền.

Anh ta đã ngồi lên xe, nổ máy.

"Cô ta sẽ là một người mẹ tốt" - Tôi nghĩ và một lần nữa quấy đuôi, bơi ngược lại.

Cuộc đời chúng tôi ngắn ngủi nhưng sứ mệnh thật lớn lao. Chúng tôi biết mình phải làm gì mà chẳng cần ai dạy bảo. Chúng tôi sẽ được phóng vào một đường hầm tối, nóng bỏng và ẩm ướt. Chúng tôi sẽ phải bơi ngược dòng cho đến cuối đường hầm. Dĩ nhiên, không một ai trong lũ chúng tôi hình dung ra đường hầm, không một ai hình dung ra nơi phải đến. Chúng tôi cũng biết trước rằng không phải ai cũng đến được cuối đường hầm - hầu hết sẽ kiệt sức trong cuộc đua ngược dòng khốc liệt. Nhưng kẻ nào đến đích thực sự là vị anh hùng. Anh ta sẽ hoà nhập nửa kia của mình đang chờ sẵn. Một cuộc hoá thân huyền diệu. Và thế là bắt đầu sự phôi thai một con người.

Tôi vẫn bơi chậm rãi, phần để giữ sức, phần không muốn chúng bạn nhận ra quyết tâm vô bờ bến của mình. Không nói ra, nhưng tôi tin chắc mình sẽ nắm phần thắng. Vì thế, tôi lại thầm nghĩ đến giọng nói của người phụ nữ kia. "Đứa bé sẽ có một người mẹ tuyệt vời".

Trong văn phòng cũng có những giọng phụ nữ, mỗi giọng một khác. Họ nói rồi đi. Có một giọng the thé, chưa đến mức làm tôi nhản mặt. Và cô ta cười nữa. Cười rất to, rất lâu, như thể không sao dừng lại được. Cuối giờ, giọng the thé nói: "Em về trước nhé". Rồi lại cười. Tiếng cười vang lên trong hành lang rồi nhỏ dần. Dưới cầu thang, từ ngoài cửa sổ, nắng chiều hắt lên vàng rực.

Anh ta dọn dẹp đồ đạc khá lâu. Năm giờ, anh ta vào toa-lét, đái, huyết sáo, vệ sinh bộ hạ, đánh răng, xỉ mũi vào chiếc khăn giấy.

"A lô, em đấy à. Chán quá, anh lại phải tháp tùng Cụ đi họp rồi. Thôi, em cứ ăn trước vậy nhé". Sau đó là tiếng hôn gió.

Tôi không nghe đầu dây kia nói gì nhưng nhận thấy một khoảng lặng. Có thể là tiếng thở dài.

Trong cái quán nhỏ lộng gió bên hồ tôi nhận ra ngay giọng cô ta. Giọng nói và tiếng cười the thé.

"Anh họp thế đấy hả? Hả, anh yêu!"

"Ừ, thế đấy, thì sao nào!"

"Thì em phạt. Thì em bắt đền"

"Đền này, đền này"

Tiếng cười the thé lẫn với tiếng cười của anh ta bị kìm nén, khục khục trong cổ họng.

Chúng tôi vẫn bơi trong cái dung dịch lầy nhầy, màu trắng đục. Nhiệt độ và áp suất đều tăng lên rất nhanh.

"Cô ấy sẽ là một người mẹ tuyệt vời" - Tôi vẫn cố nghĩ về người phụ nữ có giọng nói hiền từ.

"Đền này, đền này"

Nhưng tôi không còn đủ thời gian để nghĩ thêm gì nữa. Áp suất tăng cao đến mức tôi tối tăm mặt mũi. Tôi cố vẫy đuôi nhưng vô ích.

"Đền này, đền này"

Bây giờ thì tôi không thể nghĩ gì được nữa. Nóng. Ngọt ngọt. Tiếng cười nhỏ dần, biến thành tiếng thở hổn hển đứt quãng lẫn với những tràng rên rĩ. Rồi những cơn sóng trào kỳ lạ ào ào cuốn chúng tôi đi. Đột nhiên, đất trời rung chuyển. Từng đợt, từng đợt liên tiếp. Tôi thấy mình bị phóng ra như một viên đạn.

"Đây rồi, cái thời khắc ấy đã đến" - Tôi nghĩ.

Nhưng cái thời khắc ấy mãi mãi không đến. Trong tích tắc, chúng tôi nhận ra mình bị ném vào một lớp màng dày. Cũ lũ chồng chồng lên nhau. Mùi cao su xông lên tởm lợm. "Hoá ra là thế, mình cũng từng

nghe nói!"- Ý nghĩ ấy thoáng qua như một ánh chớp.
Tôi đã từng nghe nói, nhưng lần đầu tiên được biết cũng là lần cuối.

*

Trời trở lạnh. Cái dung dịch lầy nhầy trắng đục dần dần đặc quánh lại. Đêm hôm đó cả lũ chúng tôi chung nhau một cái quan tài.
Chiếc bao cao su nằm dưới gầm bàn cho đến sáng./.